

Giáo lý căn bản – 48

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[28/12/2024 - 12:55 - anhlibrary]

Nếu bà con theo dõi xuyên suốt thì bà con biết là hôm nay là chúng ta học tới THỨC UẨN, Thức Uẩn, phải nghe lại mấy bài trước thì mới có thể theo kịp cái bài sáng nay. Chúng ta đã học được một điều rằng là Đức Phật có nhiều cách để Ngài phân tích về cái gọi là vũ trụ và chúng sinh, thì trong những cái cách đó có một cách Ngài phân tích thế giới và chúng sinh và vũ trụ nói chung là qua 5 UẨN.

Sắc Uẩn là gì? Thọ uẩn, Tưởng Uẩn, Hành Uẩn là gì? Bây giờ mình học qua Thức Uẩn. Thì chúng ta biết rồi có những cái cảnh giới “tạm thời” nó không có vật chất, chỉ thuần túy về tinh thần, với những cái cảnh giới mà nó chỉ có tinh thần mà không có vật chất, thì cái này mà không học A Tỳ Đàm mình không có tin. Thôi thì để tránh trường hợp mấy cái người học A Tỳ Đàm, học, xin lỗi học ba mớ, thì bắt buộc tôi phải kể cho rõ, chứ còn cái bài A Tỳ Đàm này nè thì một cách tổng quát thì nói về 5 Uẩn, có nghĩa là nói về chúng sinh ở 5 Uẩn, cõi 5 Uẩn. Còn trường hợp đặc biệt thì bà con phải học chuyên sâu. Mà tại sao hỏi này chúng tôi có dùng cái chữ “tạm thời”.

Thí dụ mình đắc Thiên, xong mình về cái cõi vô sắc, thì ở đó không có vật chất, tuyệt đối, triệt để không có vật chất. Còn sanh về cõi vô tưởng thì ở đó tuyệt đối không có tâm thức. Nhưng mà tạm thôi, sau khi mãn kiếp thì cũng quay về cái chỗ thấp nhất là cái chỗ mà có đủ 5 UẨN. Như vậy thì chỉ cần học 5 UẨN là được rồi, rồi còn mấy trường hợp đặc biệt đó thì mai một tính. Mình đang học về Thức Uẩn.

- Thì cái SẮC UẨN nó là toàn bộ vật chất trong và ngoài ta.

- Còn cái THỌ UẨN là toàn bộ cái cảm giác của thân xác và tâm hồn, tư tưởng, cái cảm giác thôi nha.

- Còn cái TƯỞNG UẨN là toàn bộ những gì mà ta gọi kinh nghiệm, là khái niệm, là hồi ức, là kiến thức, và đương nhiên nó bao gồm tất cả những gì là sự hình dung, liên tưởng, tưởng tượng, một cái biết mà dựa trên cái nền tảng củ thì cái đó được gọi là Tưởng Uẩn.

- Còn HÀNH UẨN nghe cho kỹ nó là cái khía cạnh thiện ác, khía cạnh thiện ác của nội tâm chúng sinh. Thì cái ác ở đây nó gồm có 14 Tâm sở tiêu cực, và cái thiện ở đây nó gồm 25 Tâm sở tích cực. Tâm sở là thành tố tâm lý, Mỹ nó kêu là maintal factors, thành tố Tâm lý. Thì Đức Phật, Ngài cũng cái Sắc Uẩn cũng giống như mình, đẹp thì có đẹp thiệt, nhưng mà cái thành tố kim thân Đức Phật cũng là Đất, Nước, Lửa, Gió như mình vậy. Rồi cái Thọ Uẩn thì Đức Phật cũng có cái cảm giác khó chịu, dễ chịu ở trong cái thân của Ngài. Thí dụ như buổi trưa hè nóng nực thì Ngài cũng nóng, và có gió thổi qua thì Ngài cũng biết mát, thì khi Ngài bị đau, bị bệnh thì Ngài cũng biết đau, chứ không phải Phật là không biết đau, không có nha, Ngài cũng có. Nhưng mà Ngài khác mình ở chỗ này. Thí dụ như mình mà bị người ta chửi thì mình khó chịu, mình sân si. Nhưng Ngài thì không, cái chuyện mà người ta chửi, như ông Đề Bà Đạt Đa mà ông có làm cho Ngài bị tổn thương vật chất ở cái ngón chân ấy. Ngài có đau thì có đau nhưng cái tâm Ngài trước sau như một. Tâm Đức Phật không hề thay đổi lúc vậy, lúc khác trước những trần cảnh giống như mình, rồi nó khác, khác chỗ đó, rồi cái Thọ Uẩn nó giống mình.

Cái Tưởng Uẩn của Ngài thì có chỗ giống, có chỗ khác. Tại sao có chỗ giống, có chỗ khác. Có chỗ giống ví dụ như là Ngài vẫn gọi đây là cái tô, Ngài vẫn gọi đây là chiếc lá, Ngài

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

vẫn gọi đây là giọt nước bằng cái khái niệm, của cái khái niệm thường thức của chúng sinh phàm phu, người ta sao thì Ngài cũng vậy. Nhưng mà có cái này Ngài không có. Thí dụ như mình, mình có những cái ấn tượng, có những cái kinh nghiệm mà để từ đó nó làm nền tảng cho phiền não, thì Ngài không có. Thí dụ, thí dụ như mình, mình thấy rằng đó là cái hoa đẹp, đẹp đến mức mà mình thích được, mình nhìn thấy một thấy hình thể sinh học của một người nam, một người nữ, mình thấy có 6 múi, có 3 vòng, mình thấy đẹp mà thấy đẹp và thấy hấp dẫn thì cuốn hút, mà Ngài thì không, Ngài từ cái chỗ là cái Trí của Ngài, Trí của Thánh Nhân, cho nên là Ngài không có cái tưởng để mà thích mà ghét như mình. Thí dụ như một vị hành giả mà chưa chứng La hán thì còn sợ gián, sợ chuột, sợ thằn lằn, sợ rắn. Nhưng mà khi mà chứng quả La Hán rồi, thì vị đó khi cần thì vị đó vẫn gọi đây là con gián, con chuột, con kiến, con mối, con rắn, con bò cạp, vị đó vẫn gọi như mình. Nhưng mà trong tâm vị đó thì vị đó không có cái ấn tượng, ấn tượng kiểu trước đây để rồi sợ hãi thì không, vị La Hán không có sợ hãi nha, nhớ cái đó, nên cái Tướng Uẩn nó hơi khác chút, khác chút vậy đó.

Rồi Hành Uẩn thì mình chưa chứng La Hán thì mình có lúc thiện, lúc ác. Tại sao vậy? là vì mình không có thấy được Bốn Đế thật một cách ráo ráo, cái biết của mình là cái biết vay mượn từ sách vở, từ Thầy bạn, từ cái kiến thức vay mượn. Cho nên là mình còn có một cách kín đáo hoặc lộ liễu, một cách kín đáo hoặc lộ liễu. Mình còn có cái ý niệm tạo dựng công đức, tích lũy phước báo, hoặc nếu mình không biết gì, không biết đạo thì mình còn có lòng tham sân si. Nhưng mà một cái người mà họ đã chứng La hán, họ đã hiểu Bốn Đế một cách triệt để thì họ không còn cái điều kiện tâm lý, để mà ác, để mà tham sân si đã đành rồi. Nhưng mà họ cũng không có điều kiện tâm lý để mà tích lũy công đức. Lúc đó vị A La Hán cái chuyện sai quấy, Ngài không làm là đúng rồi. Nhưng cái chuyện tốt đẹp Ngài vẫn làm, nhưng bằng một cái nội tâm gọi là... mà A Tì Đàm gọi là Tâm Duy tác, làm để làm vậy chứ không gieo để lại chủng tử, phước báo cho đời sau. Thí dụ như ngài cũng thuyết pháp, Ngài cũng chăm sóc người bệnh. Khi Ngài ở trú xứ nào thì Ngài cũng quét dọn, có, Ngài cũng quét dọn. Có chăm sóc người bệnh, rồi có thuyết pháp, và cũng chia sẻ vật chất của mình cho người khác.

Thí dụ như ai đó cúng dường cho Ngài thức ăn, hay là thuốc chữa bệnh, hay là y áo, hay là chỗ ở, thì Ngài cũng sẵn sàng Ngài chia sẻ cho người khác, rất là sẵn sàng, chứ không phải là sẵn sàng, mà rất là sẵn sàng, luôn luôn sẵn sàng nhưng mà vì Ngài không thể làm khác được, thế là Ngài phải phục vụ, phải bố thí phải chăm sóc người khác vậy đó, vì Ngài không thể sống khác cái kiểu đó được. Chứ ở đây Ngài tuyệt đối không có phải là vì cầu công đức. Cho nên cái Hành Uẩn của vị La Hán là tuyệt đối là khác mình, khác hẳn luôn, tức có nghĩa là mình là có lúc thiện bằng 25, mà ác bằng 14. Còn vị A La Hán thì không có 14, mà cũng không có 25 kiểu mình. Ngài có 25 kiểu của Ngài thì có, có nghĩa là muốn làm một người khi Ngài chăm sóc người bệnh Ngài cũng xài 25 Tâm sở lành, có xài chứ nhưng 25 tâm sở này giống như cái hạt thóc mà bị luộc rồi vậy đó, bị luộc rồi. Tức là nhìn thì giống đó, nhìn thì giống đó, nhưng hạt thóc nó bị luộc rồi nên nó không có để lại cái mầm sống, nhớ cái đó.

Sáng nay mình học tiếp về THỨC UẨN. Thức Uẩn là gì? Thức Uẩn là toàn bộ cái mà mình gọi là Tâm thức chúng sinh, có nghĩa là trong một cái chúng sinh 5 Uẩn thì nó gồm có tám thân sinh học là Sắc Uẩn, rồi cái cảm giác thân tâm thì gọi là Thọ Uẩn. Kiến thức, hồi ức, kinh nghiệm, khái niệm chính là Tưởng Uẩn. Còn cái Hành Uẩn là khía cạnh thiện ác đó là ở người bình thường, riêng vị A La Hán thì không. Vị A La Hán có khác ở cái chỗ Hành Uẩn, vì nó không có thiện ác nữa vì một cái người đã hiểu rõ Bốn Đế là gì, đã hiểu

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

rõ mọi thứ là khổ một cách triệt để nha, phải thêm chữ triệt để thì vị đó không còn có thể lún sâu ở trong cái thiện, cái ác để dẫn đến sinh tử luân hồi, cái thấy rốt ráo giống như tôi tạm ví dụ thế này: một cái đứa bé mà nó nghe má nó nói là đừng có chun vô cái bụi đó, hái hoa không có nên, trong đó có rần, thì nó có sợ đó, sợ, nó có sợ, nhưng mà nó con nít mà, cái ấn tượng, cái kiến thức, cái kinh nghiệm của nó về cái sự độc hại của con rần nó không giống như người lớn, nó không có. Cho nên có nhiều khi nó cũng lén lén nó chun vô cái bụi đó, nó hái trái, hoặc nó hái hoa. Nhưng đối với một người lớn, một người trưởng thành, đầu óc tỉnh táo nha, phải thêm chữ tỉnh táo, chứ còn lớn mà kiêu ba trọn, khùng khùng thì mình không có nói nha. Lớn mà xin say, lớn mà lú lẫn alzheimer kiểu người già mình không có nói, mình nói người bình thường thì khi họ biết rõ đóng phân là gì? gai góc là gì? Rần rít là gì? Thì họ không mấy may có một chút nào đam mê trong mấy thứ đó. Còn con nít thì khác, người khùng thì khác, đập gai thì đau nhưng mà hể mà lấy cái gai ra hết đau thì họ quên mất, họ không có sợ gai nữa. Còn cái người trưởng thành đầu óc tỉnh táo thì họ thấy họ không muốn chun vô rồi, họ thấy gai góc, họ không muốn chun vô, họ thấy con rần nằm khoanh trong đó mà ngẩng cái đầu nó lên nó phun khè khè là họ không muốn vô. Còn con nít thì nó không có đủ cái hiểu biết chín chắn trưởng thành để mà nó sợ con rần như là người lớn sợ. Tôi giải thích nôm na, đại khái như vậy.

Còn cái THỨC UẨN ở đây là gì? Thức Uẩn ở đây là toàn bộ cái đời sống tâm thức của một chúng sinh. Thức Uẩn đây nó gồm có mấy loại Tâm sau đây:

- Đó là Tâm nhân nè
- Rồi Tâm quả nè
- Rồi Tâm phi nhân phi quả nè.

Tâm nhân là gì? đó là Tâm Thiện, Tâm Ác

Tâm quả là cái Tâm mà nó được tạo ra bởi cái thiện ác.

Còn cái Tâm phi nhân phi quả là Tâm duy tác thì được dùng để vị A La Hán làm việc thôi, dùng để làm việc thôi, dùng để thuyết pháp, dạy họ vậy đó.

Chưa hết Tâm Nhân, Tâm Quả, Tâm phi nhân phi quả, các Tâm Thiện, Tâm Bất Thiện, Tâm vô ký, rồi các cái Tâm bình sinh và Tái sinh.

- Tâm Bình sinh có nghĩa là những cái tâm nó diễn ra từ sau lúc đầu thai cho đến lúc chết thì đó gọi là Tâm bình sinh.

- Còn cái Tâm tái sinh là cái tâm đi đầu thai.

Thì cái chúng sinh mà ở cõi khổ, cõi sa đọa thì họ đầu thai bằng cái tâm quan sát thọ xả qua bất thiện.

Còn các chúng sinh mà ở các cõi trời, người họ đi đầu thai bằng các cái Tâm Đại quả, thọ xả hoặc thọ hỷ, hợp trí hoặc ly trí.

Còn những vị mà sẽ vào sanh Thiên thì họ đầu thai bằng cái Tâm quả Sơ thiên, Nhị thiên, Tâm Quả hư không vô biên, Thức vô biên, đầy nhớ. Đó là Tâm tái sinh, còn Tâm bình sinh là những cái Tâm mà nó chỉ có thể diễn ra trong suốt thời gian từ sau lúc đầu thai cho đến lúc chết. Cái phần này chúng tôi giảng tổng quát thôi nha. Chứ còn muốn chuyên sâu thì về Thụy Sỹ hoặc qua Kalama chứ còn mà lớp dành cho đại chúng mà giảng kỹ quá cái này nhứt đầu. Bây giờ tôi chỉ nói Thức Uẩn thôi.

THỨC UẨN mà nói một cách nôm na cho đại chúng đó là toàn bộ cái gọi là đời sống của chúng sinh. Nghe cho kỹ, tùy thuộc vào ba yếu tố sau đây:

- Đó là Tiền nghiệp thiện ác quá khứ,
- Khuynh hướng tâm lý ba đời tái sinh

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

- Và cái môi trường sống, môi trường ở đây là sống với ai? sống ở đâu? Thường làm việc gì đó là môi trường sống.

Thì tùy thuộc vào cái Tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống, mà cái Thức Uẩn của chúng sinh không có giống nhau, cũng giống như Tướng Uẩn, cũng do cái trình độ tâm linh, trình độ kiến thức rồi do cái nghiệp thiện ác quá khứ mà cái Tướng Uẩn mình không giống nhau. Thí dụ con chó nó thấy cái đó là ỏn, nhưng mà mình thấy nó dơ. Con chó nó thấy cái đó OK, nhưng mà mình thấy cái đó nó độc hại, các vị thấy con chó nó bắt rắn bao giờ chưa? thấy con chó nó ăn đồ bẩn, đồ dơ chưa? Đó mình thấy Tướng Uẩn nó khác mình, khác chỗ đó.

Thì cái Thức Uẩn nó cũng vậy đó, nó cũng tùy thuộc vào cái phước báo, cái trình độ Tâm linh của mỗi người mà chúng ta có được cái loại Tâm nào, đó, cái này quan trọng nha. Tùy thuộc vào ba cái điều kiện là Tiền nghiệp quá khứ, khuynh hướng tâm lý, và môi trường sống mà chúng ta thường có được cái tâm nào, thường sống với cái tâm nào.

Ví dụ như có rất là nhiều người cái tâm lành của họ rất là khó có, họ khó ghê lắm, có, và có những người cái Tâm bất thiện cũng khó có, khó có, rất là khó có và có những người trong Kinh chia ra các trường hợp sau đây, là có 4 tốc độ tâm:

- Tốc độ một là từ Thiện chuyển qua Ác, qua bất thiện. Đang có Tâm lành mà chuyển qua Tâm bất Thiện rất nhanh, rất dễ. Đó là tốc độ một.

- Tốc độ hai là từ Tâm bất thiện chuyển qua Tâm Thiện, như đang giận vậy đó, tự nhiên chánh niệm trở về liền, hoặc là đang có lòng tiếc của, cái tâm hào sảng nó xuất hiện nó đánh bạt cái bủn xỉn liền. Trường hợp đó là tốc độ hai từ bất thiện chuyển qua Thiện.

- Còn trường hợp ba đó là Thiện này chuyển qua Thiện kia.

- Trường hợp bốn là từ cái bất thiện này chuyển qua bất thiện nọ.

Thì mình nghe sơ qua thì mình thấy rõ ràng là trong đó từ cái bất thiện này qua bất thiện kia, ở đây ai trong room cũng vô địch hết đó. Từ bất thiện Tham này qua Tham kia, từ Sân này qua Sân kia, từ Si này qua Si kia, từ Tà kiến này qua Tà kiến kia nó đi rất nhanh, chuyển đổi liên tục.

Nhưng mà từ cái bất thiện qua cái thiện rất khó. Thậm chí từ Thiện này qua Thiện kia rất khó. Chúng ta nói đi chùa cho vui vậy thôi, chứ cái chuyện mà chúng ta có thể duy trì, kéo dài được bảo lưu được cái Thiện tâm được suốt một giờ, hai giờ rất khó, khó lắm luôn.

Chẳng qua mình thiếu kiến thức giáo lý rồi mình thất niệm, mình không có Chánh niệm, thiếu hai cái này, thiếu kiến thức và thiếu Chánh Niệm cho nên mình cứ gom chung chung, trời đi chùa hoan hỉ lắm, đi chùa hoan hỉ lắm. Chứ thật ra, cái người học giáo lý hoặc người sống chánh niệm thì mới thấy rằng là thời gian mà cái mình gọi là vui vui đó toàn là Tâm tham, Tâm bất thiện không à. Còn cái Tâm Thiện nó rất hiếm phải không.

Vậy thì tôi chốt lại, đó là cái SẮC UẨN nó tùy thuộc vào cảnh giới và chủng loại mà chúng sanh có hay không có cái Sắc Uẩn ở mỗi loại, mỗi chủng loại nó như thế nào.

Cái THỌ UẨN cũng vậy. Cái Thọ Uẩn tùy thuộc vào cái cảnh giới tái sinh, tùy thuộc vào cái chủng loại giống loài mà cái Thọ Uẩn nó cũng khác nhau. Có người thì vui ít, mà khổ nhiều. Có người thì khổ ít mà vui nhiều. Có người thì sướng khổ 50-50, hoặc là 70-30, 60-40, 49-51 ví dụ vậy, nó khác nhau nha. Đó là Thọ Uẩn.

Còn cái TƯỚNG UẨN mới nói kiến thức, hồi ức, kinh nghiệm, khái niệm, cũng tùy vào cái cảnh giới tái sinh, tùy thuộc vào cái chủng loại chúng sinh mà cái Tướng Uẩn mình nó được quyết định, nó được quyết định. Ngay trong thế giới loài người mình thấy cái thành phần mà thượng lưu có tiền, được ăn học, được giáo dục chu toàn chu tất thì cái ấn tượng nó khác, cái khái niệm về thế giới nó khác cái người nghèo, người ít học.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Thí dụ như có những cái thức ăn, có những cái thức uống mà đối với nhà giàu họ vừa nghe hoặc là vừa thấy là họ hết hồn. Nhưng đối với người nhà nghèo thấy bình thường, bình thường lắm luôn, bình thường lắm luôn. Và ngược lại có những thức ăn, những thức uống của người giàu, người nghèo nhìn ngỡ ngàng lắm, nhìn ngỡ ngàng lắm, thức ăn gì kỳ vậy trời, có cái đó, có. Thí dụ người ta giàu, người ta đi nhiều nơi, nhiều nơi, ăn được ăn, uống, tiếp xúc nhiều thứ, họ làm quen với nhiều món ăn lạ trên thế giới, còn như một người mà không có tiền, mà cũng không có đi đâu, cũng không có đọc sách báo, học hành khiêm tốn, đầy, thì có nhiều... chỉ thí dụ chuyện ăn thôi nha, chuyện ăn, chuyện uống của họ, thí dụ như chuyện họ uống trà đi, họ uống loại trà mà tiền Việt Nam là một, hai mấy chục ngàn, mấy chục ngàn hoặc một hai trăm vậy đó một lạng (100gr). Nhưng mà dân có tiền nó uống nhiều loại trà động trần như Đại hồng bào, Đại hồng bào của Tàu, Đại hồng bào, Bích la xuân hay là Phở nhĩ mà loại lâu năm nó tính bằng bạc ngàn dollar.

Cho nên cái khái niệm, cái ấn tượng của mình về đời sống nó còn tùy thuộc vào cái Tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống cái chỗ đó. Như có người rất thích màu mè, có người thích đơn giản, vậy đó. Có người họ coi nặng cái sạch, có người họ coi nặng cái đẹp, có, tôi tiếp xúc, tôi thấy có người họ coi nặng cái đẹp, thường họ coi nặng cái sạch. Ăn mặc đồ hiệu vậy đó mà trong khi cái răng dính rau muống không biết. Xài đồ hiệu, mắt kiếng, đồng hồ, dây nịch rồi giày dép, túi xách, ba lô đều đắt tiền hết, nhưng mà nó hôi rình vì họ coi nặng cái đẹp chứ họ coi thường cái sạch. Còn có người họ coi nặng cái sạch mà họ coi thường cái đẹp. Có người họ coi trọng cả hai, nhớ. Rõ ràng mình thấy tùy thuộc vào cái Tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà chúng ta có những cái Tướng Uẩn không giống nhau và từ đó trên cái nền tảng dị biệt đó thì cái Hành Uẩn cũng không giống nhau, nãy tôi mới vừa giảng xong. Có người có cái Thiện có rất là dễ, có người có cái Thiện rất là khó. Có người thì có cái Bất Thiện có rất là dễ, có người có cái bất Thiện có rất là khó. Khó lắm

Thí dụ như trong Kinh nói Bồ tát Tất Đạt trước khi thành Phật, Ngài ngồi một mình trong khổ hạnh lâm, lúc đó Ngài đâu có biết cái gì, mà nhưng do cái duyên tu nhiều đời Ngài mới suy nghĩ là những cái dòng tư tưởng nào nên có và không nên có. Những suy nghĩ nào nên có và không nên có, đặc biệt vậy đó. Đối với Ngài Thiện giống như món đồ trên cái bàn tay vậy. Có người cả đời kiếm bộ y phục sống hào sảng rất là khó, khó lắm luôn, kiếm được giây phút từ bi rất là khó, giây phút mà vị tha khó lắm, khó lắm luôn. Tôi biết cái đó có, muốn được giây phút thiện tâm khó, nhưng có người dễ ẹc. Đó là HÀNH UẨN.

Còn cái THỨC UẨN cũng vậy, tùy thuộc vào cái cảnh giới tái sinh, tùy thuộc vào trình độ tâm linh của mỗi cá nhân mà từng người trong chúng ta có cái Thức Uẩn như thế nào. Thí dụ tôi nói chuyện dễ hiểu thôi. Thức Uẩn này nó là nói gọn nó là cái biết của 6 thức từ cái nhãn thức cho tới ý thức. Thì có người cả đời con mắt của họ thấy toàn là mấy cái bất toại không à. Lâu lâu mới được cái hay hay, thí dụ như ở trong cái xóm mà tôi hay nói hoài, công rãnh rồi rác rến, rồi nhà cấp 4, mà tôn thấp lè tè, trước nhà có lối đi bụi nó bay mù trời, có những người như vậy đó. Cho nên là cả đời họ cái 6 căn của họ chỉ biết toàn là 6 trần bất toại. Nhưng mà ngược lại có những người nó dễ bọc điều, nó dễ ra nó ngậm thìa bạc, thìa vàng, cái nôi mà nó nằm cũng là cái nôi đặc tiền, đầy, cái nôi đặc tiền, cái nôi đó nha, cái tã của nó cũng là cái tã đặc tiền, cái yếm mà nó mặc cũng là cái yếm đặc tiền, nhưng tình cờ tôi biết thôi, thì nước Anh là một trong những nước vô địch sản xuất đồ baby loại đặc tiền, nước Anh. Tôi nghĩ nước nào cũng có hết, nhưng mà tôi biết nước Anh với Israel, Do Thái, bậc thầy. Nếu mà ở đây mà trong room này mà ai mà đại gia mà sắp sửa có em bé mà đại gia đó, thì nên lưu tâm đến mấy cái hiệu, mấy cái thương hiệu của

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Israel với của nước Anh thôi, cái đồ em bé. Thí dụ mình thấy toàn bộ mấy cái núm, cái núm cao su ngâm chơi cho mấy cái ông mà cai sữa đó hoặc là mấy cái bình sữa tốt lắm của Israel hiệu Avon đó, bản thân tôi già vậy đó chứ tôi cũng mua, mua về tôi bỏ cái núm đó đi, cái nắp là cái đó đi đựng nước tốt lắm. Bởi vì cái bình nhựa mà mấy cái mà nhựa poly nó gặp nước sôi nó không tốt, nó dễ mùi, nó dễ cái mùi không tốt, hôi lắm, nhưng mà nếu mà nó là đồ của Anh, của Israel thì mình yên tâm lắm. Các vị thấy không, mình thấy rõ ràng cũng là 6 thức đó, Nhân, Nhĩ, Tỹ, Thiệt, Thân thức, Ý thức do cái phước riêng mà có những người 6 trần của họ đó là nó biết toàn là 6 căn biết là 6 trần như ý không. Từ hồi nhỏ nó đã sướng, lớn lên là mâm vàng chén ngọc, nó ăn toàn là cái thứ cao lương mỹ vị, sơn hào hải vị không. Cái giường nó nằm, cái áo quần nó mặc cũng đều là gấm vóc lụa là, chứ không có phải là cái thứ mà sạm sạm, nhám nhám, ngứa ngứa, rít rít không có, có những cái bộ trải giường đó là cả bạc ngàn, có những cái ba lô bạc ngàn, có những cái lều cắm trại, cái lều cắm trại ba bốn ngàn, thì mình phải hiểu ngầm, mấy cái đó nó đã lắm, cái drap bọc giường, cái drap bọc duvet bạc ngàn, nó bằng soire satin tốt lắm, rồi, đôi dép cỏ, dép slipper mà mang trong nhà đó cũng bạc trăm, cái T-Shirt, cái áo chemise cũng bạc trăm dollar, 300, 400 dollar/cái, bà con có quyền không có tin nhưng mà cái đó có, nhiều khi biết, chỉ riêng biết thôi, chưa có xài đó mà nhiều người còn không biết nữa, ghê lắm. Cho nên tôi đang nói về Thức Uẩn, tùy thuộc vào cái Tiền nghiệp, rồi cái khuynh hướng tâm lý và môi trường sống, Nhiều người do cái tiền nghiệp họ rất là giàu, nhưng khuynh hướng tâm lý họ là gì? Một là kẹo, hai là người tiết kiệm. Một là bủn xỉn, hai là tiết kiệm họ cũng không biết nhiều, 6 căn của họ nó cũng biết 6 trần của họ nó cũng khiêm tốn, do tiền nghiệp họ là giàu rồi đó, nhưng mà do cái khuynh hướng tâm lý, một là bủn xỉn quá, hai là cái người sông giản dị quá, thì 6 căn của họ cũng biết cảnh thường thường. Chứ mình thấy trong Kinh đó, đệ tử Đức Phật đó là mấy vị Thánh có phước dữ lắm luôn, toàn ông hoàng bà chúa tới hồi đi tu thì cũng ôm bát đi khát thực thì ai cho cái gì thì xài cái đó thôi, đấy. Ngài Ca Diếp ngoài đời là đại gia thế phiệt, thế phiệt chứ không phải tài phiệt nha, trâm anh thế phiệt. Ngài đi xuất gia rồi Ngài trì cái hạnh đầu đà, coi như trời đất ơi, chân đất, trên thì không nón, dưới thì không dép. Cái lá y của Ngài mình phải hiểu ngầm lá y của Ngài là cái loại vải thô mà vải bao bột, vải tám, phải hiểu vậy đó. Còn thức ăn của Ngài phải nói là bất khả tư nghì, bởi vì trong Kinh nói Ngài Ca Diếp là chuyên gia đi bát xóm nghèo, chuyện gia nha, chuyên gia. Cái này cũng nói thiệt nếu tôi thì...hỏi tôi tu có từ bi không? tôi nói có, nhưng mà thí chủ mà cho đồ tôi, tôi cũng nói thiệt tôi khoái nhà giàu, nhà giàu nó cho đồ tốt, nhà nghèo để bát mình ớn thấy bà, mình không biết nó cho mình cái gì? Thí dụ nó nghèo quá, cái khái niệm mà sạch dơ của họ nó cũng khác mình, thí dụ như nó ăn còn dư xong nó lấy cái nắp nó đập hờ hờ, tối chuột, gián nó bò lồm ngồm, sáng nó mở ra nó thấy còn, nó thấy OK, nó múc ra nó cho mình, nó bỏ vô bát mình. Còn nhà giàu thì đâu có cái vụ mà bỏ qua thức ăn hời hợt như vậy. Y áo mà trời ơi gặp nhà giàu nó cho cái y mà thí dụ như cái y vải silk của Thái, soie của Thái, hoặc là tơ mà tơ sen của Miến, lá y mấy ngàn đô, mặc đã lắm, mát hè mà ấm mùa đông, hút mồ hôi, không có sạm, đấy. Mình thấy rõ ràng, mình thấy rõ ràng là tùy thuộc vào cái phước báo, khuynh hướng tâm lý và cái môi trường sống mà 6 cái Thức Uẩn của mình không có giống nhau.

- Một là phước nhiều cái Thức Uẩn nó cũng khác anh phước ít.
- Trí nhiều nó khác cái anh mà Trí ít.
- Anh chứng Thiền nó khác cái anh không chứng Thiền.
- Chứng Thiền thấp nó khác cái anh chứng Thiền cao.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Rồi lên nữa, cái bậc Thánh nhân cái Thức Uẩn của họ cũng có điểm khác so với phàm phu, mà Thánh bậc thấp khác Thánh bậc cao, khác chứ. Thí dụ như mình thấy trong Kinh nói rất là rõ cái Trí tuệ của Đức Phật là không giống Trí tuệ của Ngài Xá Lợi Phất rồi đó, mà Trí tuệ của Ngài Xá Lợi Phất không giống của Ngài A Nan, Ca Diếp rồi đó, mà Trí tuệ Ngài A Nan, Ca Diếp làm sao giống Trí tuệ của mấy vị A La Hán vô danh, đấy, phải khác nhau chứ. Cho nên mình học cái này để mình thấy cái gì? Mình học 5 UẨN để mình thấy cái gì?

- Một là mình thấy mọi thứ là đồ lắp ráp từ phàm qua Thánh, thân tâm đều là lắp ráp hết. Tốt, xấu nè, thiện ác nè, buồn vui nè, thích, ghét nè đều là đồ lắp ráp hết do vô số duyên mà có. Học về 5 UẨN để thấy cái đó, mọi thứ là lắp ráp, mọi thứ do duyên mà có.

-Thứ hai nữa là mình học để mình thấy rằng mình có thể làm được gì ngay trên cái 5 UẨN của mình, chứ đâu phải mình tôi mang cái thân nữ kiếp này tôi chấp nhận, thôi tôi để ra con nhà nghèo tôi chấp nhận, thôi tôi là người không có được ăn học nhiều thôi tôi chấp nhận vậy, NO. Ngay trong cái Sắc Uẩn của mình có vấn đề mình vẫn có thể tu học được ngay cái Sắc Uẩn có vấn đề.

Rồi cái Thọ Uẩn của mình, mình bệnh nhiều, mình đau đớn nhiều mình vẫn có thể tu ngay trên cái Thọ Uẩn đó, cái Tưởng Uẩn cũng vậy, mình có thể tu tập ngay trên cái Tưởng Uẩn đó, thay vì thí dụ như bây giờ tôi ví dụ nè thay vì mình đi mình nhìn người, nhìn vật, nhìn cảnh mà mình quan tâm đến những khía cạnh mà không lợi ích gì cho chuyện tu học phát triển tâm linh đúng không? đó là Tưởng Uẩn đó. Thì bây giờ mình chú ý những khía cạnh đó. Tôi ví dụ này rất là kỳ, nhưng cái đám mà nó thù tôi nó nghe cái này thế nào nó cũng ném đá tôi, kệ cha nó. Tôi không có luyện nhưng mà tự nhiên nó quen, bên Thụy Sĩ đồ gì cũng tốt hết, nhưng do cái bệnh nghề nghiệp, tôi nhìn mấy cái bờ hồ có mấy cái bậc đá nhìn mê lắm, nhưng mà, bên cạnh tôi vẫn để ý, tôi thấy cái bờ này nè sớm muộn gì trong vài chục năm nó cũng bị lở, bệnh nghề nghiệp vậy đó. Rồi mình thấy mấy cái tảng đá này nè, nó bị rơi, nó bị long hết, thế nào cũng có lúc nó rời ra. Rồi mình thấy cái trát vữa đó nó bị rêu nhiều quá mình biết xi măng bê tông đang mục, phải tập thấy vậy đó, thấy cái khía cạnh để mà buông. Rồi người, tới vật, tới cảnh. Tôi nhìn, tôi đi bên hồ Thụy Sĩ tôi gặp mấy người Tàu nhiều, người Tàu bên đó đông lắm, nó đông như quân Nguyên vậy, cái thành phố interlaken ngày xưa các phật tử bên đó cách đây ba bốn chục năm là của Nhật, Nhật qua ở đông lắm, giống như Mỹ mà có cái West Palm Beach ở Florida hoặc là Hawaii gì đó là Nhật ở đông lắm, thì interlaken của Thụy Sĩ có một đạo Nhật, một thời gian dài là Nhật không vậy đó, hàng quán, tiệm tưng, mấy cái biển hiệu tiếng Nhật không, cái thời chúng tôi cách đây 20 năm về trước tôi còn thấy, tôi còn thấy. Nhưng mà bây giờ nó tiếng Tàu hết. Tiếng tàu với tiếng Korean tiếng Đại Hàn đó, tôi nhìn tôi ngán, tôi nói kiểu này mà vài thế hệ nữa thằng Tàu nó tràn qua đó là coi như xong. Nội mà cái màn xả rác cũng ngán, hai nữa là cại gỡ, trộm cắp, thứ ba nó để đông như quân Nguyên vậy, Thụy Sĩ toàn là người Tàu không. Mà Thụy Sĩ, rồi Bắc Âu, Tây Âu, Bắc Âu đó là những thành trì sau cùng của cái thế giới văn minh đối với tôi. Bắc Mỹ, Tây Âu và Bắc Âu là ba cái thành trì sau cùng của nền văn minh về vật chất, văn minh về xã hội, văn minh về văn hóa ứng xử, tôi gọi đó là thành trì sau cùng. Chứ còn Nam Mỹ là vất đi, Châu Phi là vất đi, Úc đối với tôi cũng so so, 50/50. Còn Châu Á ngoài cái anh Singapore với anh Nhật ra văn hóa ứng xử, văn hóa xã hội coi như cũng ngán ngấm lắm. Thì tự nhiên mình ngán, mà tại sao tôi phải nhìn mấy cái khía cạnh đó, khía cạnh đó là khía cạnh thi thiết, khía cạnh đó là khía cạnh thế tục nhưng phải nhìn, nhìn nó để chi, để chán, để chán, để thấy rằng ngay cả cái thế giới này, cái thành trì sau cùng của cái nét đẹp, nhân văn nó cũng đang bị đe dọa một cách

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

ng nghiêm trọng, đây, phải tập quen với cái đó. Cái TƯỞNG UẨN mình phải tập. Nhìn cái hoa cũng thấy cái khuyết điểm của nó, phải tập, không phải sống bi quan, sai, tôi không có gọi sống bi quan, mà cần cái đầu tỉnh tí, cái người nào mà mình thương bằng trời cũng ráng mà soi cho ra được cái mặt trái của họ. Tôi biết trong room này cái đám anti fan nó chông tôi banh xác, tôi cũng phải nói rõ pháp tu.

[01/01/2025 - 05:34 - anhlibrary]

trong Kinh gọi [pali] đó tức là thấy cái mặt trái của nó ráng cái gì mà thấy? bởi vì mình phải thấy cái mặt trái của mình nè từ cái kiến thức, rồi từ cái thiện pháp, rồi cái thân xác, cái hình hài, cái đẹp, cái xấu, cái thiện ác cái người mình, cái nào nó cũng có mặt trái hết. Chỉ có chấm dứt triệt để cái chuyện tái sinh thì mới ổn. Chứ còn ngày nào mà mình còn một chút luân hồi, một chút tái sinh thì nó còn đó một núi vấn đề, đây, một núi vấn đề. Mà cái núi đó ở đâu nó ra? đó là thân kiến và hoài nghi.

- Thân kiến có nghĩa là nó mơ màng về cái bản chất, và cái nguồn gốc. Bản chất, nguồn gốc và cái vận hành, hoạt động của cái thân tâm này. Nó không biết bốn cái đó, nó không biết được cái gọi là bản chất, rồi cái nguồn gốc, rồi cái vận hành, cái hoạt động của cái thân tâm này. Cho nên mới thấy ở đó là tôi, là của tôi. Một cái vị Tu Đà Hườn khi mà họ diệt trừ được cái thân kiến và hoài nghi rồi, hiểu mình và không còn hoang mang về mình, đó là diệt trừ được thân kiến hoài nghi. Trong Kinh nói, trong Tăng Chi đó, Đức Phật Ngài dạy, này các Tỳ Kheo cái vấn đề mà vị Tu Đà Hườn đã giải quyết nó nhiều như là cái dây núi Hymalaya mấy nghìn cây số. Ngài không có xài chữ cây số, Ngài xài chữ do tuần, do tuần. Cái vấn đề mà vị Tu Đà Hườn khi một người phạm khi chứng quả Tu Đà Hườn, chứng cái quả Thánh thấp nhất. Họ chứng vừa xong thì cái vấn đề họ để xuống, họ liệng cái đùng qua một bên, nó nhiều như một dây núi, và những vấn đề còn sót lại, vấn đề còn tồn đọng mà họ phải giải quyết, này các tỳ kheo nó ít như là 7 cái viên sỏi vậy. Đọc cái đó mình mới thấy khiếp, thấy khiếp ghê lắm mà tại sao vậy? là bởi vì người ta bỏ cái thân kiến người ta không có tìm cách người ta nắm níu nữa, người ta buông, buông triệt để, mặc dù là vẫn còn chút ít phiền não cho vui vậy thôi. Chưa đủ duyên chứng La Hán nhưng thật ra là người ta đã buông rồi, đây. Mình phải tập cái thói quan đó [pali], mình nhìn cái gì mình cũng nhìn ra cái khía cạnh tiêu cực và cái mặt trái của nó, đây. Còn nếu không nữa thì sao ta? cái Hành Uẩn của mình nó bất thiện không. Còn cái Thức Uẩn của mình toàn là mấy cái Tâm trời ơi, đất hỡi không, đây, nhớ, nhớ cái đó quan trọng. Mà chưa còn nữa, cái người mà có tu, cái Thọ Uẩn không phải là cái rào cản Tâm linh, cái Tướng uẩn không phải là cái rào cản tâm linh, cái Thọ Uẩn, Sắc, Thọ, Tướng ba cái đó không phải là cái rào cản Tâm linh, họ vẫn trong cái nghèo, trong cái bệnh, trong cái già, trong cái xấu, trong cái dốt, họ vẫn tiếp tục tu hành một cách ngon lành. Từ đó họ có cái Hành uẩn rất là OK và khi một người có bốn cái UẨN này OK thì đương nhiên là họ có được cái Thức Uẩn rất là OK. Còn cái Sắc Uẩn mình OK, mình xấu xí, mình mang thân tật nguyên, nghèo đói, dốt nát cái đó không thành vấn đề, miễn là biết Phật pháp, đây thì tôi nói lại lần nữa trong Phật pháp không hề, không hề có một chỗ nào nói rằng anh xấu, anh nghèo mà anh tu không được, không có. Cái vấn đề là cái đầu của anh nó có làm việc hay là chỉ để đội nón thôi. Cái lỗi tai của anh để đeo kiếng hay là để nghe.

Tôi kể các vị nghe câu chuyện này quan trọng lắm luôn, quan trọng lắm luôn. Cái đám anti fan này bữa nay nó xấn quần, xấn áo nó nhảy vô nó chửi nè. Là chúng ta biết rằng cách đây cũng mấy chục năm, mấy chục năm, có một cái ông đó ông người..ông là Tây, người Âu Mỹ mà tôi quên, tôi không nhớ nước nào? mà Âu Mỹ, ông mê cái văn hóa Đông phương, đặc biệt là văn hóa Nhật, đặc biệt là văn hóa Nhật, ông là ông Tây mà ông mê văn

hóa Nhật, ông nghiên cứu về lịch sử, về văn học của Nhật, triết học, tôn giáo của Nhật, ông có viết một câu chuyện rất là sâu, câu chuyện mang tên là “Quái Đàm”, tiếng Nhật là “怪談 - Kaidan”. Kaidan là Quái Đàm. Câu chuyện đó kể như thế này:

Là trong một cái ngôi chùa nông thôn, hẻo lánh, vùng sâu vùng xa. Có một chú tiểu đó đánh đàn hay lắm luôn, chú tiểu đó đánh đàn hay lắm luôn, chú đánh là coi như là thần lằn mà nó phải rớt, ai mà nghe chú đánh đàn thì hồn siêu phách lạc, rụng rời tay chân, hay đến mức như vậy, hay lắm luôn, sư phụ của chú là ông sư cụ trụ trì nuôi chú trong chùa. Chú đánh đàn một cái là coi như gió đang thổi là ngưng, mà đang ngưng gió là gió nó thổi, giỏi vậy. Thì có một cái đêm đó chú nghe một cái tiếng xào xạc, xào xạc, cái tiếng chân người đi tới, nghe kỹ câu chuyện nha. Câu chuyện Quái Đàm rất là hay, sâu lắm luôn. Người Việt nam thì chống câu chuyện này, vì tôi biết cái não trạng của 100 triệu người dân Việt Nam chịu không nổi, chịu không nổi cái nội dung câu chuyện này. Đó là một tiếng thét Kim mao sư vương Tạ Tốn, mà cái não trạng của người Việt Nam... tôi chỉ tập dượt cho quý vị nghe câu chuyện loại này thôi. Thì chú tiểu nghe tiếng động thì chú tiểu mới hỏi: ai đó? Thì chú tiểu nghe một giọng nói rất là kỳ lạ giống như nó vang vọng từ một cõi miền dĩ vãng xa xôi, mà cái âm sắc và cái ngôn từ, cái cú pháp, cái dụng ngữ rất là lạ, nó giống như là người của cái thời nào? Lạ lắm, nhưng mà chú hiểu. Thì cái người đó mới nói với chú rằng:

- Chủ nhân của ta muốn mời ngươi, muốn mời ngươi về để gặp Ngài, và với cái tài đàn hát của ngươi, thì chủ nhân của ta muốn ngươi dùng cái tiếng đàn và giọng hát để ngươi kể lại một cái giai đoạn lịch sử vàng son rực rỡ của tổ tiên chủ nhân, chú này nghe chuyện lạ lắm, nhưng mà, người ta nói rồi sốc ông đem đi. Các vị biết chủ nhân đó là ai? Đó là bà nữ hoàng cai trị một dải đất dài ở vùng duyên hải Nhật Bản ngày xưa trong cái thời Shogun Tướng Quân cát cứ, lãnh chúa cát cứ từng vùng miền. Thì một là Thiên hoàng triều đình trần áp cũng có, hai là cuộc tương tranh đổ máu tranh giành lãnh thổ, địa bàn giữa các lãnh chúa. Thì cái bà nữ hoàng đó, bà cũng nằm trong cái cuộc chơi khốc liệt gay cấn đó, và cái vùng đất của bà, cái chủ quyền của bà bị tước đoạt, lãnh thổ bị xóa sổ. Và cả một cái gia tộc bị xóa sổ, bị nhúng trong máu, nhuộm trong máu và đó là những hồn ma vất vưởng, lang thang phiêu dạt khắp cái miền đó, miền đất đó, kể bên cái chùa chú tiểu ở. Thì cái bà chủ đó, dĩ nhiên bà là một cái vong, nguyên cái triều đình, nguyên cái đám bộ sậu của bà, cái đám chính phủ, chính quyền của bà bây giờ là những hồn ma. Bà thích cái giọng hát, thích cái tiếng đàn của chú tiểu này bà đem về. Bà cứ kể lại cho anh nghe, rồi anh chơi khúc đầu Hán Sở chiến trường đó, mà nàng Kiều chơi đàn cho cái tiệc rượu ở nhà Mã Giám sinh đó. Đó phải dùng khúc ngâm oán là chỗ đó, anh kể trầm hùng bi tráng khiến người trên cuộc tan nát lòng, hay lắm, hay lắm. Thì cái đêm nào anh cũng được tới nghe kể đoạn là ảnh lấy ra ảnh chơi, đêm nào cũng vậy hết. Thì ảnh chơi xong gần sáng thì cái đám đó nó dắt ảnh về nó liệng ảnh ở chùa, liệng ở cái đám cỏ. Riết cái ảnh xanh lè, xanh lét vì ảnh chơi với ba cái thứ đồ dơ, âm khí nó nặng nề, xanh lè, xanh lét, mà ai đọc liêu trai Bồ Tùng Linh thì biết vụ đó. Mình chơi với ba cái thành phần đó riết người mình nó hao hụt lắm. Thì ông Sư phụ ông để ý thấy lạ, ông cho người theo dõi, thì cứ đến cái giờ đó, có những cái người mà đi phớt phớt trên đầu ngọn cỏ túm thẳng học trò mình đi, ông biết, nghe kỹ chỗ này nè. Ông muốn cứu người học trò ông mới nói con bị một thế lực hắc ám như vậy nó tấn công con. Thôi thì thế này, Thầy phải ra tay cứu con thôi, ông mới viết nguyên một cái bài Bát Nhã Tâm Kinh bên Phật giáo Bắc Truyền của Nhật, họ tin lắm, học tin lắm luôn vậy đó. Cái bài đó nó mấy cái điểm rất là hay:

- Một là nó thu tóm nội dung của toàn bộ của cái giáo nghĩa Phật Đà, Bát Nhã Tâm Kinh.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

- Thứ hai nó quá gọn, có thể dùng làm bài kinh tụng công phu hàng nhật.
- Thứ ba nội dung của bài kinh đó nó lạ chỗ là dốt hiểu được kiểu dốt, mà giỏi hiểu được kiểu giỏi. Trong khi rất nhiều kinh chú khác giỏi mới hiểu, chứ còn dốt là bó tay. Nhưng mà Bát Nhã Tâm Kinh là người mà có tí ti lòng tu nghe được, nghe được. Thì ông thầy mới viết nguyên cái bài Bát Nhã Tâm Kinh ông phủ toàn khắp cái cơ thể của đứa học trò mù. Thì cái đêm đó, cái đám mà quý sai, cái đám mà tay sai của bà vong hồn nữ hoàng, tới. Thì với cái quy lực của Bài Kinh Bát Nhã nó nhìn nó không thấy chú tiểu đầu hết, chỉ nghe tiếng đờn mà nó không thấy chú tiểu đầu hết. Nó thấy lạ, chú tiểu bữa nay sao cao siêu dữ vậy ta. Nó không thấy mình là đúng mà cỡ mình nè mà sao không thấy nó. Thì nó đi vòng quanh, nó chỉ thấy có hai cái lỗ tai thôi, thì ra lúc Sư phụ vẽ, viết Kinh, viết Kinh lên cho chú tiểu, viết để bảo vệ thì ông bị sót hai cái lỗ tai, ông không có viết. Cho nên là cái đám quý sai đó nó chỉ còn thấy hai cái lỗ tai, nó mới cắt nó đem về, rồi. Cái câu chuyện này nó còn dài lắm nhưng mà tôi chỉ chú ý cái chỗ này thôi:
- Thứ nhất là chúng ta có thể hoàn toàn có thể bị ma vương nó phá khi mà chúng ta không có được cái sự gia trì không phải của Kinh điển, của Kinh chú mà là sự gia trì của cái nhận thức buông bỏ vạn hữu. Cái bài Bát Nhã Tâm Kinh nó mang cái nội dung là kêu gọi cái sự dẫn thân, sự lên đường, sang bên kia, về bờ khác, và buông bỏ lại tất cả mọi thứ ở bờ này, kể cả cái bè mà đưa mình qua sông. Người tu hành là phải biết phủ sóng toàn vùng cuộc đời của mình bằng cái nhận thức về Bát Nhã Tâm Kinh. Chỉ cần sót một chút thôi, thì chỗ sót đó trở thành gót chân của Achilles. Ở đây ai có đọc thần thoại của Hy Lạp thì biết cái gót chân của Achilles. Hồi xưa Achilles là một vị thần, vị Á thần. Mẹ của Achilles, thương, đẻ con, thương con lắm, muốn con trở thành bất tử, mới đem con nhúng xuống dòng sông trên thiên đường. Dòng sông đó nhúng xuống rồi thì đứa con đời đời bất tử, không có cái gì là “đau thương bất nhập, bách độc bất xâm”. Nhưng mà nó xui một chỗ là bà mẹ của Achilles, nắm gót chân của Achilles nhúng vô cái dòng sông đó, dòng sông thiên, thì nó xui cái chỗ bả nắm nó không được nhúng, bả sợ ướt, bả sợ ướt tay bả, cho nên bả chỉ nhúng nguyên con, bả chừa lại cái chỗ gót chân. Cho nên về sau Achilles đau thương bất nhập, nhưng ai mà biết đâm cái giáo vào cái gót đó, là máu chảy không ngừng là chết, đúng. Cho nên người đời sau, trong cái thế giới mà văn chương của Âu Mỹ Tây phương, người ta gọi cái nhược điểm của một con người là gót chân Achilles. Đây cũng vậy, chúng ta tu hành bằng trời, nhưng mà mỗi người đều có những cái nhược điểm. Nhược điểm đó là gì? là những gì mình thích, mình ghét, mình sợ, những gì làm cho mình vui, mình khổ, thì cái đó gọi là cái nhược của mình. Ví dụ như bây giờ nói tui đi, tôi có tu hành bằng trời đi nữa nhưng mà tôi háo sắc, chết cha rồi, kinh điển bằng trời nhưng mà tôi háo sắc, hoặc là tôi mê tiền, hoặc là tôi thích ăn ngon, hoặc là tôi thích nổi tiếng. Chỉ cần cái thích ăn ngon đó là cái nhược điểm, cái thích nổi tiếng đó là cái nhược điểm, tôi mê gái là cái nhược điểm, tôi khoái tiền đó là cái nhược điểm.
- Thì ở đây cũng vậy nguyên cái bài Bát Nhã Tâm Kinh trùm hết mà nó còn sót cái chỗ nào là cái chỗ đó mà nó tới nó bắt được, cái đó là cái nhược điểm, chưa, cái này nó mới sâu nè, tại sao mà ông thầy ông lại bỏ sót cái lỗ tai? Cái câu chuyện nó sâu ở chỗ đó. Phải mà nó sót ở sau ót, nó sót ở cái gót chân, nó sót ở cái đầu gối thì nó không có sâu, nó sâu ở chỗ sót ở cái lỗ tai. Có nghĩa là tất cả chúng ta là phàm phu, cái gọi là trí tuệ, cái gọi là Phật pháp, cái gọi là giáo lý toàn là do nghe không. Nhưng mà cái nhược điểm của chúng ta nó cũng nằm ngay chóc ở chỗ mình nghe nó mới ghê. Hồi xưa mình mê cha này, cha nọ cũng mê bằng cái lỗ tai, sau này mình chửi ông như con chó vậy đó cũng bằng cái lỗ tai. Hồi xưa mình thờ Sư phụ này sư phụ nọ cũng bằng cái lỗ tay, bây giờ mình chửi cái Sư phụ đó

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

cũng bằng cái lỗ tai. Lỗ tai đó phải là lỗ tai thính Pháp Văn Kinh, lỗ tai đó phải được phủ luôn cả cái tinh thần của Bát Nhã Tâm Kinh. Tinh thần buông bỏ và dẫn thân lên đường sang bờ khác thì phải vậy mới khá. Cho nên cái Thức Uẩn của mình là tùy cái trình độ của anh mà anh sở hữu cái Thức Uẩn như thế nào. Cho nên chuyện đó rất là quan trọng, quan trọng lắm luôn. Tôi mê câu chuyện Quái Đàm, câu chuyện đó hay lắm, mà 100 triệu dân Việt Nam thì sao? Ăn rồi cứ chổng mông đi chửi nhau suốt 4000 năm chen lấn. Làm sao mà có dịp mà nghe được mấy cái Pháp thoại như thế này. Vấn đề không phải là của tôi mà là của các Tổ, của Thánh Hiền họ để lại cho mình, nhớ. OK, bữa nay chỉ giảng Thức Uẩn tới đó thôi. Chúc các vị một ngày vui.